

РЕШЕНИЕ

№ 237

гр. Бургас, 06.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на петнадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ИВАН Г. ДЕЧЕВ

при участието на секретаря Ваня Ст. Димитрова
като разглежда докладваното от ИВАН Г. ДЕЧЕВ Гражданско дело №
20222100101179 по описа за 2022 година

Производството е образувано по редовна и допустима искова молба на Е. М. М., ЕГН *****, от ***, против “ДЗИ - ОБЩО ЗАСТРАХОВАНЕ” ЕАД, ЕИК 121718407, със седалище и адрес на управление гр. София, бул. „Витоша” № 89б, представлявано от Коста Христов Чолаков - главен изпълнителен директор и Бистра Ангелова Василева - изпълнителен директор.

Предявен е осъдителен иск за заплащане на следните суми : 1. 60 000 лева - обезщетение за претърпени неимуществени вреди от телесни увреждания, получени от ПТП на 10.02.2022г., причинено виновно от застраховано лице по задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“; 2. 1142.31 лева - обезщетение за имуществени вреди, изразяващи се в разходи за проведено лечение; 3. законна лихва върху тези суми, считано от датата на уведомяване на застрахователя - 18.03.2022г. до окончателното ѝ изплащане – на основание чл.429, ал.3 от КЗ; 4. законната лихва върху сумите за главници и лихва по чл.429, ал.3 от КЗ, начиная от датата, на която изтичат 15 работни дни съгласно чл. 497, ал.1, т.1 от КЗ - 08.04.2022г. до окончателното изплащане. Предявените обективно кумулативно съединени искове са с правно основание чл.432, ал.1, чл.429, ал.3 и чл.497, ал.1, т.1 от Кодекса на застраховането /КЗ/.

Твърди се, че на 10.02.2022г. в *** на кръстовището до бл.141 в посока бл.142 ищцата като пешеходец пострадала от пътнотранспортно произшествие, причинено от А. Д. Ч. - водач на лек автомобил марка БМВ, модел X 5, рег. № *****, с валидна задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ при ответното дружество. ПТП настъпило поради грубо нарушение на правилата за движение – водачът на автомобила неправомерно предприел маневра завиване наляво с висока скорост, като не пропуснал правилно пресичащата пешеходка на пешеходна пътека /§ 6, т.54 от ДР на ЗДвП/ - Е. М. М. и я ударил. След ПТП виновният водач напуснал местопроизшествието, без да изчака органите на МВР. За инцидента е образувано наказателно производство и към момента досъдебната фаза на разследването продължава. От това ПТП на ищцата е причинена средна телесна повреда - фрактура на метатарзална кост на десен крак, натъртвания и охлузвания по тялото. Непосредствено след инцидента е откарана спешно в УМБАЛ – Бургас, където е приета за лечение в отделението по ортопедия и травматология. Установено е следното обективно състояние на пострадалата – палаторна болка в пета метатарзална кост на дясно ходило, походка невъзможна, липса на активни движения в пети пръст на десен крак, без сетивни моторни и циркулаторни смущения, рентгенови данни за фрактура на пета

метатарзална кост на десния крак. На 10.02.2022г. на ищцата е поставена имобилизация с гипсова шина, която на 11.02.2022г. е премахната и е извършена операция под обща анестезия - открито наместване на фрактура е вътрешна фиксация, тарзални и метатарзални. След операцията ищцата е насочена към активно наблюдение с дадени указания за продължаване на медикаментозното лечение. Изписана е на 13.02.2022г. Всеки месец след болничното си лечение ищцата е извършвала контролни прегледи. Ползвала е отпуск за временна неработоспособност 14.04.2022г. /64 календарни дни/. През периода на лечението ищцата е изпитвала силен дискомфорт и болки в травмираните места, трудности с обичайните ежедневни дейности. Поради силните болки не е могла да спи по цели нощи, което допринася за тежкото ѝ психическо състояние. Ищцата търпи и ще продължава да търпи болки и страдания за един неопределен период от време. За постигането на нормален начин на живот имала необходимост от работа с психолог. След проведени няколко сесии с психолог с психотерапевтична насоченост ищцата била насочена към психиатър за консултиране относно „психиатрична травма вследствие на претърпяно ПТП“. След преглед от психиатър на 11.04.2022г. ѝ е поставена диагноза „неорганично безсъние“ и ѝ е предписана терапия с антидепресант „Тритико“, който се прилага за лечение на депресивни разстройства с тревожност. Към момента ищцата не е в състояние да работи поради причинените ѝ травми от ПТП и необходимостта дълго време да се придвижва с помощта на две подмишнични патерици. Към момента е с поставена малка заключваща плака с винтове на пета метатарзална кост на дясно стъпало, която в бъдеще следва да бъде извадена. Твърди се особен интензитет на търпените болки и страдания и силен негативен отпечатък върху психиката на ищцата. Ищцата твърди и понесени имуществени вреди, които са заявени общо като операция, медицински консултативи, стабилизации, прегледи и др. Ищцата депозирала застрахователната си претенция при ответното дружество на 18.03.2022г., по която била образувана преписка № 43072952200042. С писмо изх.№ 0-92-4012/ 24.03.2022г. ответникът изискал допълнителни документи от образуваното досъдебно производство. С писмо изх.№ 0-92-8081/ 17.06.2022г. ответникът уведомил ищцата, че до изтичането на 3-месечния срок по чл.496 от КЗ за произнасяне по претенцията продължава да не е налице основание за удовлетворяването ѝ. Ищцата приема това становище на застрахователя за отказ за изплащане на обезщетение.

В преклузивния срок по чл.131, ал.1 от ГПК ответникът представя писмен отговор. Възражава по редовността на исковата молба, като твърди нередовност по чл.127, ал.4 от ГПК – не е посочена банкова сметка за плащане на претендираните парични вземания. Оспорва и допустимостта на иска поради липса на надлежна активна легитимация на ищцата по следните съображения: липса на посочена банкова сметка от ищцата при предявяването на застрахователната претенция; в досъдебното производство не е установена вина на водача на лекия автомобил. При условията на евентуалност ответникът въвежда същите възражения и по основателността на иска. Счита за недоказани елементите от фактическия състав на твърдяното непозволено увреждане – противоправно и виновно поведение на водача на МПС. Сочи, че вината за ПТП е изцяло на ищцата - преди да навлезе на пътното платно ищцата - пешеходец не е стояла на тротоара до пешеходната пътека и не е показала намерение да пресича, а внезапно е изскочила на пътното платно. Водачът не е могъл да възприеме пешеходката от момента на излизането ѝ на пътното платно, тъй като същото е било внезапно и неочаквано. Алтернативно въвежда следните възражения: възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалата като пешеходец - ищцата е излязла на пътното платно внезапно отдясно на ляво, като не е изпълнила задълженията си по чл.113 и чл.114 от Закона за движение по пътищата. Счита, че размерът на претенцията за неимуществени вреди е завишен с оглед обществените критерий за справедливост (чл. 52 от ЗЗД), съществуващите в страната обществено-икономически отношения и трайната съдебна практика към датата на настъпване на събитието. Позицията се на указанията, дадени в т.11 на ППВС № 4/1968г. Възражава, че не е доказана и причинно-следствена връзка между непозволеното увреждане и претендираните имуществени вреди, сочи, че част от представените фактури за направени разходи са за копиране на документи, други - за такси за психолог, без да е налице направление или предписание от лекуващ лекар. Прави и възражение за намаляване размерите на претендираните обезщетения на основание чл.51, ал.2 от ЗЗД - поради наличие на съществен принос на пострадалата за настъпването на вредите - пострадалата сама се е поставила в опасност, от която са настъпили вредни последици. Относно претенциите за лихви се позовава на чл.380, ал.3 от КЗ, като счита, че непредставянето на данни за банковата сметка на лицето има за последица забава на кредитора, поради което застрахователят не дължи лихва по чл.409. Счита също за недопустимо да се иска лихва върху лихва. Оспорва

констативния протокол с пострадали лица относно описания механизъм на ПТП, като сочи, че този документ няма и материална доказателствена сила.

С писмения си отговор ответникът прави искане за конституиране на трето лице – помагач – застрахованият по процесната застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ А. Д. Ч., водач на лекия автомобил, участник в ПТП. Ответникът твърди, че след ПТП водачът е напуснал местопроизшествието. Искането е счтено за основателно. С оглед установената от закона регресна отговорност при установяване на факта на напускане на местопроизшествието от виновния застрахован водач /чл.500, ал.1, т.3 от КЗ/ ответникът би имал правен интерес от предявяване на регресната си претенция, респективно третото лице има интерес по смисъла на чл.218 ГПК да помага на ответника решението по настоящото дело да бъде постановено в негова полза. Ето защо това лице е конституирано като помагач на страната на ответника.

Помагачът е представил становище за неоснователност на исковете.

При преценка на събраните по делото доказателства и като съобрази релевантните за случая законови разпоредби съдът достигна до следните фактически и правни изводи:

Исковете са частично основателни.

Твърденията, изложени в исковата молба, се доказват по делото. Всички писмени доказателства, сред които протокол за ПТП, протокол за оглед на местопроизшествие и др. установяват по несъмнен начин, че на 10.02.2022г. ищцата като пешеходец е претърпяла ПТП в ***, на кръстовището до бл.141, като е била ударена от автомобила, управляван от А. Д. Ч..

По случая е било образувано досъдебно производство срещу виновния водач на автомобила. Той е предаден на съд, като с протоколно определение от 15.11.2023г. на БРС по НОХД № 4624/2023г. съдът е одобрил споразумение, според което обвиняемият А. Д. Ч., ЕГН ***** се признава за виновен в това, че на 10.02.2022 г. в ***, в близост до блок № 141, при управление на моторно превозно средство - лек автомобил марка „БМВ“, модел „Х 5“, с рег. № *****, нарушил правилата за движение, посочени в Закон за движението по пътищата /ЗДВП/, а именно: чл. 20, ал. 2 - „Водачите на пътни превозни средства са длъжни при избиране скоростта на движението да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие. Водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението като допуснал пътно-транспортно произшествие между управляваното от него моторно превозно средство и Е. М. М., родена на ***г. в ***, причинявайки ѝ по непредпазливост средна телесна повреда, изразяваща се във фрактура на пета метатарзална кост на дясно ходило, което е довело до трайно затруднение движението на десен долен крайник за срок от около 1.5-2 месеца, при обичаен ход на оздравителния процес – престъпление по чл. 343, ал. 1, бук. „б“, предл. „второ“, вр. чл. 342, ал. 1, предл. „трето“ от НК, вр. чл. 20, ал. 2 от ЗДВП. Деянието е извършено от обвиняемия виновно, при форма на вината „непредпазливост“ по смисъла на чл. 11, ал. 3 НК. За посоченото престъпление по чл. 343, ал. 1, бук. „б“, предл. „второ“, вр. чл. 342, ал. 1, предл. „трето“ от НК обвиняемият А. Д. Ч., ЕГН ***** е освободен от наказателна отговорност с налагане на административно наказание глоба в размер на 1500 лева.

Според чл.300 ГПК влязлата в сила присъда на наказателния съд е задължителна за гражданския съд, който разглежда гражданските последици от деянието, относно това, дали е извършено деянието, неговата противоправност и виновността на дееца. В случая е налице одобрено от наказателния съд споразумение, равнозначно на влязла в сила присъда, поради което настоящият състав е обвързан от приетото в споразумението и следва да счете за доказано, че водачът на автомобила Ч. е извършил виновно деянието, причинил е ПТП с ищцата, като я е блъснал и така ѝ е нанесъл средна телесна повреда, изразяваща се във фрактура на пета метатарзална кост на ходилото. Фрактурата е довела до трайно затруднение движението на десен долен крайник за срок около 2 месеца. Следователно, одобреното споразумение от наказателния съд доказва по несъмнен начин извършения от шофьора Ч. деликт по смисъла на чл.45 ЗЗД. Той е причинил ПТП на процесната дата, от което е пострадала ищцата, получавайки фрактура на ходилото. Неговото противоправно поведение се установява по безспорен начин от одобреното споразумение.

Фактите по настъпване на инцидента се доказват и от изготвената повторна съдебно-автотехническа експертиза. Съдът кредитира повторната експертиза, а не първоначалната такава, понеже вещото лице е изготвило повторната експертиза след запознаване с видеозаписа на ПТП-то и е изградило своите изводи на базата на този видеозапис. Вещото лице е установило, че на тротоара върви жена, която след това навлиза в частта на кръстовището. Когато жената е в средата на платното за движение, тя е блъсната в лявата страна от движещ се автомобил. Ударът е осъществен със средната част на предна броня на автомобила в лявата страна на пешеходката. От удара М. е изтласкана в посока на движението на автомобила и спряла движението си в средата на платното, без да падне на асфалта. Скоростта на движение на автомобила преди настъпване на произшествието е била 26.8 км/ч, а в момента на удара с пострадалата е била 21.4 км/ч. Опасната зона на спиране на автомобила е била 12.53 м. Когато пешеходката е предприела навлизане на платното за движение, автомобилът е бил на разстояние 24.4 м. от мястото на удара. Когато водачът е реагирал на пешеходката, разстоянието между предната броня на автомобила и ищцата е било 8.9 м. Когато ищцата е започнала да пресича платното, автомобилът е бил на 24.4 м. разстояние от нея, като водачът е имал техническата възможност да предотврати ПТП чрез спиране. Ако в този момент е била активирана спирачната система, колата е щяла да спре на 11.87 м. от ищцата. Освен това, ако водачът е предприел намаляване на скоростта на движение на автомобила и скоростта е била сведена до 9.18 км/ч, автомобилът е щял да бъде на разстояние 1 метър от ищцата и ударът е нямало да се състои. Пешеходката не е имала възможност да предотврати произшествието. Според вещото лице, техническа възможност за предотвратяване на произшествието е имал само водачът на автомобила. Ако той е реагирал на поведението на пешеходката в началния ѝ момент на пресичане платното за движение, той би спрял на 11.87 м. от лявото ѝ рамо. Ако той би намалил скоростта си на движение, пешеходката ще е можела да напусне платното и не би се стигнало до произшествието. От своя страна пешеходката не е навлязла внезапно на пътното платно, като в началния момент на пресичането тя е била много извън опасната зона за спиране.

Предвид експертизата, съдът намира, че са неоснователни възраженията на ответника за съпричиняване на ПТП-то от страна на ищцата. Такова съпричиняване няма. Вещото лице е посочило, че тя не е излязла внезапно на улицата. Инцидентът е причинен само от водача, който е нарушил правилата за движение по пътищата и е допуснал удар с пешеходката. Той е можел своевременно да спре и да не удари ищцата, можел е и да намали скоростта /имал е време за това/ и отново да не се стигне до удар. Вместо това водачът, завивайки в ляво, е ударил от лявата страна ищцата, която правомерно е пресичала улицата и така е причинил процесното ПТП.

Наистина, в съдебното заседание вещото лице е заявило, че на записа не е видяло контакт между автомобила и дясното ходило на ищцата. Заявило е обаче, че тя е ударена в лявата си страна и непосредствено след удара, пристъпвайки в дясната си страна, е избегнала падането. Ето защо съдът счита, че автомобилът е ударил ищцата и тя, за да избегне падането си, е пристъпила на десния си крак и така е получила нараняването по него. Налице е влязло в сила споразумение по наказателното дело, според което от процесното ПТП е причинена средна телесна повреда на М., изразяваща се във фрактура на дясното ходило. Споразумението е задължително за гражданския съд и трябва да се приеме, че от ПТП-то е пострадал десният крак на ищцата.

Както беше казано, тя нито е виновна за инцидента, нито е допринесла за него. Вината е на водача на застрахования автомобил. Той е ударил ищцата при нейното правомерно пресичане на улицата и така е извършил деликт по смисъла на чл.45 ЗЗД. От деликта е причинена средна телесна повреда, представляваща фрактура на пета метатарзална кост на дясното ходило.

За причинената фрактура свидетелстват и всички медицински документи по делото, съдържащи се в история на заболяването на М.. Изготвената съдебно-медицинска експертиза е установила, че непосредствено след инцидента ищцата е била приета в болница и оперирана /тези факти се доказват и от надлежните болнични документи/. При операцията е била извършена кръвна репозиция и фиксация на костните фрагменти със заключваща плака. Поставена е метална стабилизация в дорзалната част на пета метатарзална кост. Имплантът е трябвало да бъде поставен поради дислокация на фрагментите. Подобни импланти подлежат на премахване след получаване на костно срастване, като това става след около година. Според вещото лице, възстановяването от такъв вид счупване трае между два и три месеца. Установено е при прегледа, че костите са добре зараснали, като движението на пръстите и глезена става в пълен обем. Имплантът е отстранен. Ищцата се е предвижвала с помощта на патерици около 45 дни. Към момента ищцата е възстановена, налице е костно срастване.

При това положение съдът намира, че са осъществени всички елементи на деликтния състав на непозволеното увреждане по чл.45 ЗЗД. Водачът на автомобила е нарушил правилата за движение и при завиването по улицата, където е пресичала ищцата, я е ударил, като ѝ е причинил фрактурата на дясното ходило. Налице е противоправно поведение на застрахования водач, което е довело до удара между управлявания от него

автомобил и ищцата, като така са ѝ причинени телесни увреждания. Те са в пряка връзка с действията на шофьора. Извършен е деликт по смисъла на гражданския закон.

От деликта са причинени както имуществени, така и неимуществени вреди.

По отношение на имуществените вреди вещото лице е посочило, че направените разходи във връзка с претърпените телесни увреждания са основателни. НЗОК не заплаща остеосинтезния материал, отделно потребителската такса се заплаща от пациента. Видно от приложените фактури, разписки и фискални бонове, ищцата е заплатила за лечението си общо 1142.31 лева. Всички разходи са във връзка с телесното увреждане. Ето защо те трябва да се обезщетят от застрахователя.

По отношение на неимуществените вреди, съдът намира следното:

Както стана ясно, от процесното ПТП е последвало счуването на пета метатарзална кост на дясно ходило. Ищцата е била приета в болница, претърпяла е операция, сложен ѝ е имплант, който след време е премахнат, когато костите са вече сраснали. Св.Д., приятелка на ищцата, е заявила, че след изписването ѝ от болницата М. не можела да ходи, помагала си с патерица. Изглеждала стресната и унила. След като пристигнала специалната обувка за ходене, ищцата можела да се предвижва по-лесно. Започнала да посещава психолог, защото имала страх да пресича улицата, не искала да шофира. Ходела няколко пъти и ѝ изписали антидепресанти, които пиела, за да се чувства по-спокойна. Освен това приемала болкоуспокояващи медикаменти. В началото не можела да върви на дълги преходи, когато било мокро или влажно времето, усещала напрежение в крака. Св.М., съжителстващ с ищцата, е заявил, че тя била в болница около 3 дни, след това възстановяването вкъщи продължило два месеца. За придвижване използвала патерици, после имала и специална обувка, с която да ходи. Първият месец не можела да стъпва на крака си и била с патерица. След това носела обувката и трябвало да стъпва само на пета. През този период не можела да се грижи за децата. Вземала болкоуспокояващи и антибиотици. Приемала и антидепресанти, понеже сънувала кошмари. Когато времето е студено и влажно, изпитва болки в крака. Страхува се да пресича и да управлява кола.

Следователно, неимуществените вреди на ищцата, причинени от ПТП-то се доказват изцяло по делото.

По отношение на размера на неимуществените вреди:

По този въпрос, законът повелява обезщетението да се определя от съда по справедливост – чл.52 ЗЗД. Съдебната практика е приела, че справедливостта не е абстрактна категория, а следва да се преценява отделно за всеки конкретен случай, като се вземат предвид обективните факти в случая. Такива обективни обстоятелства при телесните увреждания могат да бъдат характерът на увреждането, начинът на извършването му, обстоятелствата, при които е извършено, допълнителното влошаване състоянието на здравето, причинените морални страдания, осакатявания, загрозявания и др. В случая при определяне на обезщетението съдът взема предвид както свидетелските показания, така и писмените доказателства по делото, които, преценени в съвкупност, навеждат на извод, че

справедливият и целесъобразен размер на обезщетението кореспондира със сумата от 15000 лева. Явно е, че ищцата е претърпяла средна телесна повреда, изразяваща се в счупване на метатарзалната кост на дясното ходило. От счупването тя е понесла болки, страдания и неудобства. Те са продължили през целия период на лечението. Съдът обаче съобразява, че според вещото лице оздравителният период трае между два и три месеца, т.е. касае се за сравнително кратък период. Ищцата се е предвиждала с помощта на патерици около 45 дни, след това е носила специална обувка. Към момента тя е изцяло възстановена, няма дълготрайни вредни последици за нея. Премахнат е и имплантът ѝ. Касае са за млад човек на 30 години, с млад и здрав организъм, който се е възстановил бързо. Разпитаните свидетели не са дали впечатления за понесени страдания, които да са по-интензивни и силни от обикновено. Страданията и неудобствата са били такива, каквито по принцип са характерни за нормалния ход на оздравителния процес. Няма настъпили усложнения. Ищцата явно се е стреснала от случилото се и е посещавала психолог, но тези посещения са били няколко на брой, след това са преустановени. Ето защо съдът намира, че понесените от ищцата неимуществени вреди следва да се обезщетят със сумата от 15000 лева, която сума покрива изискването на чл.52 ЗЗД за справедливо обезщетение.

Според чл.432, ал.1 КЗ увреденото лице, спрямо което застрахованият е отговорен, има право да иска обезщетението пряко от застрахователя по застраховка “Гражданска отговорност“ при спазване на изискванията на чл.380. В случая не е спорно, че ответникът е застраховател на деликвента по силата на сключена застрахователна полица, която е действала до 08.08.2022г. и е била сключена за процесното МПС. Следователно случилото се на 10.02.2022г. произшествие попада в обсега на застрахователния договор. Ето защо ответното застрахователно дружество по силата на чл.432, ал.1 КЗ отговаря за изплащане на обезщетението, дължимо на ищцата като увредено лице.

По отношение на претенциите за лихвата за забава върху обезщетенията, съдът намира следното:

Търси се законната лихва за забава върху главницата на основание чл.429, ал.3 КЗ, считано от датата на уведомяване с извънсъдебната претенция – 18.03.2022г. до изплащането. Отделно се търси и законната лихва върху сбора от главницата и лихвата по чл.429, ал.3 КЗ, считано от датата, на която изтичат 15 работни дни по чл.497, ал.1, т.1 КЗ – 08.04.2022г. до изплащането. Според чл.429, ал.3 КЗ лихвите за забава на застрахования по ал. 2, т. 2, за които той отговаря пред увреденото лице, се плащат от застрахователя само в рамките на застрахователната сума (лимита на отговорност). В този случай от застрахователя се плащат само лихвите за забава, дължими от застрахования, считано от датата на уведомяването от застрахования за настъпването на застрахователното събитие по реда на чл.430, ал.1, т.2 или от датата на уведомяване или на предявяване на застрахователна претенция от увреденото лице, която от датите е най-ранна. Следователно, чл.429, ал.3 КЗ дава възможност на увреденото лице да търси от застрахователя лихвите, които са дължими от застрахованото лице и които са свързани със забавата на това лице, а не на застрахователя. В случая ищцата е изпратила извънсъдебна претенция до застрахователя да

й заплати дължимите суми. Този документ е получен от застрахователя на 18.03.2022г. Следователно, това е датата, на която застрахователят е уведомен от увреденото лице и от тази дата той дължи да заплати лихвите за забава. Ето защо, в случая ответникът дължи върху двете главници-за имуществени и неимуществени вреди, законна лихва за забава от 18.03.2022г. до изплащането.

Следва решение, с което ответникът се осъди да заплати на ищцата сумата от 1142.31 лева обезщетение за имуществени вреди, ведно със законната лихва от 18.03.2022г. до изплащането, както и сумата от 15000 лева обезщетение за неимуществени вреди, ведно със законната лихва от 18.03.2022г. до изплащането, като се отхвърли искът за горницата над 15000 лева до 60000 лева за неимуществени вреди. Трябва да се отхвърлят и претенциите за присъждане на законни лихви върху сбора от главниците и лихвите по чл.429, ал.3 КЗ, считано от датата на която изтича 15-дневния срок за произнасяне на застрахователя – 08.04.2022г. до изплащането, защото вече е присъдена законна лихва от по-ранна дата, а именно от 18.03.2022г. и тя е до изплащането, поради което ищцата няма интерес от лихва, считано от 08.04.2022г. до изплащането, тъй като периодите се припокриват. Освен това не може да се присъжда законна лихва върху друга законна лихва. Ето защо на ищцата се дължи лихвата върху двете главници, считано от 18.03.2022г. до изплащането.

С оглед изхода на делото, на основание чл.78, ал.1 ГПК ищцата принципно има право на разноси, но не е сторила такива.

С оглед изхода на делото, на основание чл.78, ал.3 ГПК ищцата следва да бъде осъдена да заплати на ответника съдебно – деловодни разноси в размер на 2382.48 лева, съразмерно на отхвърлената част от иска.

На основание чл.38, ал.2 ЗА, доколкото ищцата е получила безплатна адвокатска защита, ответникът трябва да се осъди да заплати на адв. Д. адвокатско възнаграждение от 2223.37 лева, в която сума е включен и ДДС.

На основание чл.78, ал.6 ГПК ответникът трябва да се осъди да заплати по сметка на БОС 213.84 лева за експертизи.

Така мотивиран Бургаският окръжен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА “ДЗИ - ОБЩО ЗАСТРАХОВАНЕ” ЕАД, ЕИК 121718407, със седалище и адрес на управление гр. София, бул. „Витоша” № 89б, представлявано от Коста Христов Чолаков - главен изпълнителен директор и Бистра Ангелова Василева - изпълнителен директор **да заплати** на Е. М. М., ЕГН *****, от *** сумата от **15000 лева** /петнадесет хиляди лева/ главница, представляваща обезщетение за понесени неимуществени вреди, причинени от ПТП на 10.02.2022г., изразяващи се в болки, страдания и неудобства, като гражданската отговорност на причинителя на ПТП е застрахована при ответния

застраховател, ведно със законната лихва върху главницата на основание чл.429, ал.3 КЗ, считано от уведомяването с извънсъдебна претенция – 18.03.2022г. до окончателното изплащане, сумата от **1142.31 лева** /хиляда сто четиридесет и два лева и тридесет и една стотинки/ главница, представляваща обезщетение за имуществени вреди, причинени от ПТП на 10.02.2022г., представляващи разходи за лечение, като гражданската отговорност на причинителя на ПТП е застрахована при ответния застраховател, ведно със законната лихва върху главницата на основание чл.429, ал.3 КЗ, считано от уведомяването с извънсъдебна претенция – 18.03.2022г. до окончателното изплащане, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за горницата над 15000 лева обезщетение за неимуществени вреди до целия претендиран размер от 60000 лева, както и исковете за законните лихви върху сбора от главниците и лихвите по чл.429, ал.3 КЗ, считано от датата, на която изтича срокът от 15 работни дни – 08.04.2022г. до окончателното изплащане.

ОСЪЖДА Е. М. М., ЕГН *****, от *** да заплати на “ДЗИ - ОБЩО ЗАСТРАХОВАНЕ” ЕАД, ЕИК 121718407, със седалище и адрес на управление гр. София, бул. „Витоша” № 89б, представлявано от Коста Христов Чолаков - главен изпълнителен директор и Бистра Ангелова Василева - изпълнителен директор сумата от **2382.48 лева** /две хиляди триста осемдесет и два лева и четиридесет и осем стотинки/ съдебно – деловодни разноски.

ОСЪЖДА “ДЗИ - ОБЩО ЗАСТРАХОВАНЕ” ЕАД, ЕИК 121718407, със седалище и адрес на управление гр. София, бул. „Витоша” № 89б, представлявано от Коста Христов Чолаков - главен изпълнителен директор и Бистра Ангелова Василева - изпълнителен директор да заплати на адв. Николай Николаев Димитров, ЕГН ***** от гр.София, пл.“Позитано“ 2, ет.3 на основание чл.38, ал.2 ЗА сумата от **2223.37 лева** /две хиляди двеста двадесет и три лева и тридесет и седем стотинки/ адвокатско възнаграждение с ДДС.

ОСЪЖДА “ДЗИ - ОБЩО ЗАСТРАХОВАНЕ” ЕАД, ЕИК 121718407, със седалище и адрес на управление гр. София, бул. „Витоша” № 89б, представлявано от Коста Христов Чолаков - главен изпълнителен директор и Бистра Ангелова Василева - изпълнителен директор да заплати по сметка на БОС сумата от **213.84 лева** /двеста и тринадесет лева и осемдесет и четири стотинки/ разноски за експертизи.

Решението е постановено при участието на А. Д. Ч., ЕГН ***** като помагач на страната на “ДЗИ - ОБЩО ЗАСТРАХОВАНЕ” ЕАД, ЕИК 121718407.

Решението подлежи на обжалване пред Бургаския апелативен съд в двуседмичен срок от съобщаването.

Съдия при Окръжен съд – Бургас: _____